

LaCrònica

El mateix idioma

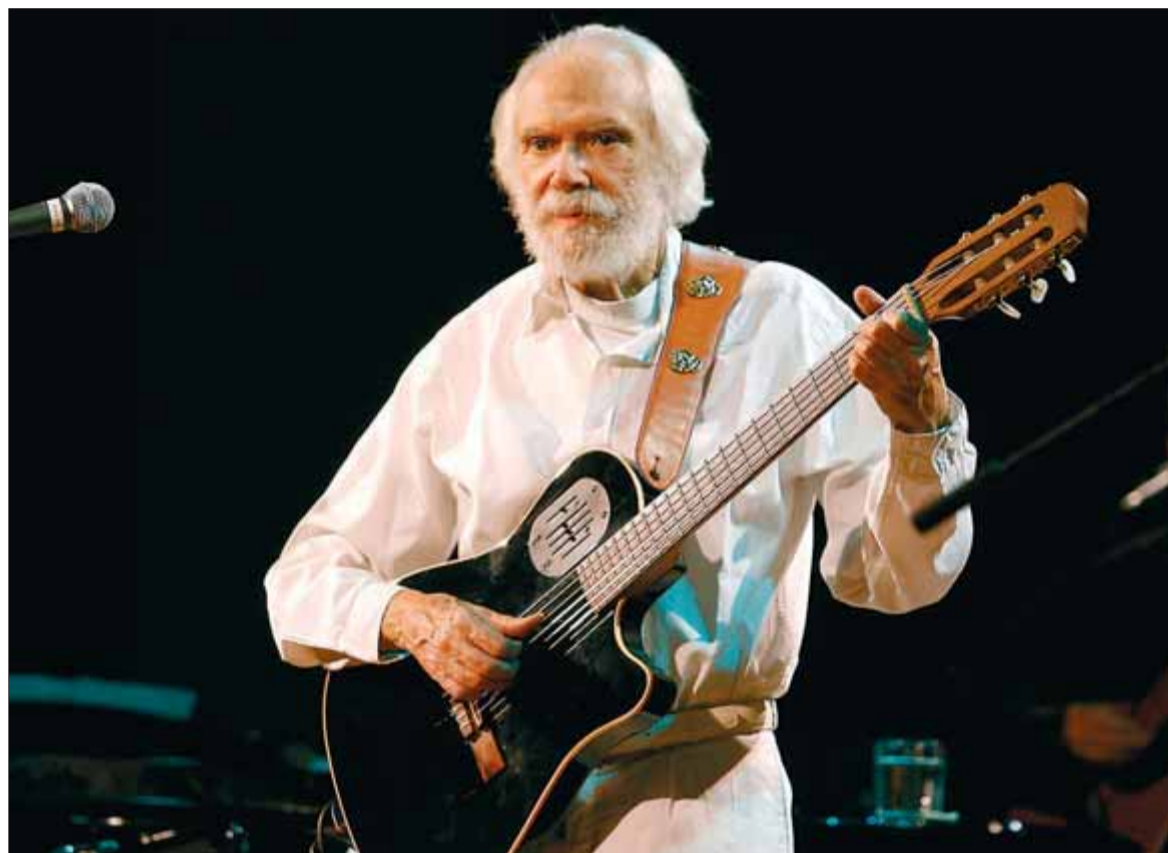
J.M.
Hernández
Ripoll

Cada cop que assisteixo a un concert de Georges Moustaki, no puc evitar recordar els llunyans dies d'escola. A primera hora de la tarda, tres cops per setmana, el professor de francès es presentava amb el tocadiscos sota el braç i punxava elapés que cap alumne no havia escoltat mai. El mestre repartia fotocòpies amb les lletres de les cançons i tancava els ulls tot fent veure que es deixava anar per les melodies. Un dels seus predilectes per pair el dinar era Moustaki. Franco encara no havia passat a pitjor vida i aquell artista retratat a la caràtula ens fascinava per l'aspecte ferotge, per la barba bíblica i aquells ulls afilats que contrastaven amb la romàntica delicadesa de les seves composicions.

Gràcies a aquells vells discos de vinil, vam aprendre un francès macarrònic que, en el meu cas, ha servit de poca cosa més que per entendre els textos d'aquells temes que traduïem amb un diccionari de paraules censurades. Per sort, tres dècades després d'abandonar el col·legi, en Moustaki segueix fidel a les mateixes cançons: *Il y avait un jardin, Ma solitude, Le temps de vivre, Ma liberté, Il est trop tard* i, evidentment, *Le métèque*. I gràcies a aquesta tossuderia interpretativa, durant les prop de dues hores que va durar el recital, vaig recuperar la sensació que ell i jo compartim idioma.

Després de veure'l en escena una vintena de vegades, la conclusió és que Moustaki no seria qui és si no cantés el seu repertori etern, ampliat des d'aquells dies d'escola amb versions de Hadjidakis i Theodorakis o altres cançons que han anat quallant amb els anys. I si no ho fes, si se n'oblidés, probable-

Georges Moustaki va tornar a omplir el Palau de la Música Catalana fins a l'orgue ■ MARIA ÀNGELS TORRES

Al Palau vam poder veure dos Moustaki diferents: el que ens és familiar a les orelles i el que desconexim

ment no aixecaria l'expectació que desperta. Encara no fa un any que va tocar al Palau de la Música, i dijous al vespre el va tornar a omplir fins a l'orgue. Va ser tal la demanda que l'organització del Festival del Mil·lenni va situar cadires a l'escenari. I és que, de vegades, semblen nens petits: quan alguna cosa ens agrada, la repetim una vegada i una altra fins a atipar-nos.

El que es desprèn del nou èxit de convocatòria del patriarca alexandri és que encara té corda per a estona. I això que en aquesta ocasió es va atrevir a avançar alguns dels temes de l'àlbum que prepara i que veurà la llum a la tardor. Quan les va cantar, automàticament vaig deixar de parlar la seva llengua. No és el mateix. Renovar-se sempre és bo, però aleshores brolla un altre Moustaki:

un artista ensopit que actua amb una economia total de moviments. Clava la mirada afilada en un punt indeterminat de la platea, rasca la guitarra amb el dit gros i recita amb un fil de veu que de vegades s'estripa més del compte.

Per molt que l'admirem, és així. Al Palau vam poder veure dos Moustaki diferents: el que ens és familiar a les orelles i el que desconexim. Però com que el trobador és gat vell i la seva barba és sàvia, de seguida va tornar a posar les coses a lloc amb *Le métèque*. L'esclat va ser d'antologia. I ningú, excepte els muts, es va estar de cantar. Poc després s'acomiadava amb *Kaïmos*, un tema d'aromes gregues gravat el 2000. I, mentre baixava les escales modernistes, em vaig tornar a sentir satisfet pel meu domini del francès. ■

Titellaires de Lleida fan un 'Peter Pan' al Poliorama

Redacció
BARCELONA

L'espectacle de titelles titulat *Vola, Peter Pan* s'estrenarà demà al Teatre Poliorama de Barcelona de la mà del Centre de Titelles de Lleida, i sota la direcció de Joan Andreu Vallvé. Cinc actors de marionetes (Jordi Pérez, Jaume Ulled, Marta Rosell, Marta Santallúcia i Ingrid Teixidó) donaran vida als personatges creats per James M. Barrie, que, animats per Peter Pan i pel desig de poder volar, marxaran al país dels somnis.

Dirigit als més joves, des del Poliorama asseguren que els més grans "tornaran a ser nens amb aquest personatge universal, l'infant que no vol créixer, el nadó que encara conserva la propietat de volar com un ocell i que viu al món fantàstic de les fades, el país dels somnis, el País de Mai Més, on van a parar els infants perduts".

Peter Pan estima la llibertat i defuig qualsevol mena de responsabilitat. Però no pot evitar enyorar l'afecte i l'estimació de la mare que no ha conegut. Una nit, quan ja eren al llit, la Wendy i els seus germans es topen amb en Peter i, engrescats per ell i enduts pel desig de volar, se'n van plegats al país dels somnis. Però els somnis... Els somnis tard o d'hora s'esvaeixen. Tots els nens i nenes un dia es fan grans. Tots, menys el protagonista d'aquesta història.

El Centre de Titelles de Lleida es va crear el 1986 per promoure i divulgar l'art dels titelles, i exerceix de centre dramàtic, pedagògic, de documentació i de dinamització social. L'espectacle tindrà set funcions, una cada diumenge des de demà fins al 24 de febrer. ■

L'únic èxit de Schönberg

Més de 400 músics oferiran per primer cop el 'Gurre-Lieder' a L'Auditori

Jaume Pi
BARCELONA

"Jo crec que és el muntatge més complex que ha fet mai L'Auditori", assenyala Patrick Alfaya, gerent de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Ca-

talunya (OBC), respecte al doble concert d'aquest cap de setmana a la Sala Pau Casals de L'Auditori (avui a les 19.00 h i demà a les 11.00 h).

Alfaya és molt clar, i no n'hi ha per menys. Poques obres demanen tanta producció com aquest cèlebre *Gurre-Lieder* de Schönberg, un oratori massiu escrit per a cinc solistes, un narrador, cor i orquestra. En total, una convocatòria

que vol dir posar uns 400 músics damunt l'escenari per interpretar una obra que va ser l'únic èxit que el compositor austríac va aconseguir en vida.

Sota la batuta del seu director titular, Eiji Oue, l'OBC es reforçarà amb 60 músics més i estarà acompanyada de cinc solistes de renom internacional: la soprano Melanie Diener, la mezzosoprano Jane Irwin, els tenors John MacMaster i Thomas Randle i el

baríton David Wilson-Johnson, que també farà de narrador. I per acabar-ho d'adobar, quatre cors catalans (l'Orfeó Català, Cor Lieder Càmera, Cor Madrigal i Coral Polifònica de Puig-Reig).

Per Alfaya, "sempre és difícil programar Schönberg, però crec que és una gran obra, més accessible per al gran públic per la seva temàtica èpica i un estil molt influït encara per Wagner". ■

L'OBC i quatre cors catalans interpreten aquest cap de setmana el 'Gurre-Lieder' d'Arnold Schönberg ■ MARTA PÉREZ